

toldes, henhører ikke under Domstolene, men under Administrationens Afgørelse. Her har jo Højesteret for den Generations Vedkommende, eller saa længe det væsentlig var den Højesteret, der bestod, klart præciseret sit Standpunkt, og Højesteretsdommen fra 1883, som det ærede Medlem nævnedes, staar ikke i mindste Maade i Modstrid hermed. Det er en helt anden Art af Spørgsmaal, som Højesteret her ansaa sig for kompetent til at afgøre, nemlig i hvilke Tilfælde Varer overhovedet skulle falde ind under Tarifieringen, ikke om, til hvilken Tarifieringsposition en Vare skal henføres, men om en Vare overhovedet skal svare Told. Det drejede sig, saa vidt jeg husker, om en ny Maskine, indsat i et ældre dansk Skib, og Højesteret skønnede, at den nye Maskine var indsat for at erstatte en udtjent ældre, der i sin Tid havde svaret Told, den maatte derfor betragtes som en Substitution, hvorfor den nye Maskine ikke skulde svare Told, altsaa overhovedet ikke falde ind under Tarifieringen. Andre Spørgsmaal kunne opstaa paa andre Omraader. Jeg skal uden al Ængstelse se paa, at Højesteret eventuelt udvider Grænsen for sin egen Myndighed, hvilket den til enhver Tid er kompetent til at gøre. Hvis Højesteret i en kommende Tid skulde mene, at den kan gribe videre ind ogsaa paa de egentlige Tarifieringspørgsmaals Omraade, siger jeg, at deri ser Finansministeriet og Regeringen i det hele taget intet som helst betænkeligt. Det er jo ogsaa tænkeligt, at Domstolene, naar der er en Institution som det her foreslaaede Toldudvalg, ville mene, at de staa stærkere rustede ved Domsafgørelsen. Tidligere maatte Domstolene, naar de skulde fælde Dom i disse Sager, fælde den paa det Materiale, der var tilvebragt dels fra Administrationens Side, dels fra den anklagedes Side. Nu faar man her et Organ, der er nogenlunde alsidigt sammensat, til at indhente Oplysninger til Sagens Belysning og dens rette Forstaaelse, Oplysninger, der kunne være af en overordentlig Betydning som Materiale for Domstolene ved deres Afgørelse. Det kunde tænkes, at Domstolene, efter at dette Toldudvalg er kommet, vilde sige: Efter at vi nu have faaet en alsidig, sagkyndig og af Administrationen uafhængig

Forundersøgelse af de omtvistede Sager, mene vi, at vi kunne udstrække Omraadet for vore Afgørelser videre end før. Det er tænkeligt. Jeg skal, som sagt, se paa det med største Sindsro, thi den højeste Domstols Afgørelse ere vi alle underkastede, ogsaa Statsmyndighederne, men det er ogsaa kun denne Domstols fuldt ud upartiske Skøn, som Statsmagten kan underkaste sig i Spørgsmaal af saa overordentlig Betydning som den endelig gyldige Fortolkning af de Lovregler, hvorefter Statens største Indtægt opkræves.

Schovelin: Maa jeg overfor den højtærede Finansminister blot sige med Hensyn til det sidste Punkt, han berørte, at det forekommer mig at være, hvad man kunde kalde for en Tolder-Distinktion, naar man har specificeret de ved Højesteret og Hof- og Stadsretten faldne Domme saaledes, at Domstolene vel ansaa sig for kompetente til at dømme om, hvorvidt Varerne vare toldpligtige eller toldfrie, men derimod ikke til at indlade sig paa at bestemme indenfor de toldpligtige Varers Række, under hvilken Position denne eller hin Vare skulde henføres. Det er vist navnlig i en Artikel fra Bonnevis Haand, saa vidt jeg erindrer, at denne ejendommelige Distinktion er gennemført. Jeg kan ikke se, at den i og for sig har nogen som helst juridisk Betydning, thi i det Øjeblik, man konstaterer Toldfrihed, henfører man ogsaa en Vare til en Position; man kan overhovedet ikke konstatere en Vares Toldfrihed uden i Kraft af en eller anden Position. Har man derfor nogen Sinde, som Tilfældet var i 1883, konstateret en Vares Toldfrihed, saa har man eo ipso indladt sig paa en Tarifiering. Hvad er overhovedet en Tarifiering andet end at henføre en Vare under denne eller hin Position? Jeg tror derfor ikke, at denne Distinktion vil holde Stik. Men jeg indrømmer den højtærede Finansminister, at dette er en ganske akademisk Debat, og at man rolig maa afvente, hvorledes Højesteret i sin nuværende Sammensætning staar overfor Sagen. Jeg mener ikke, at Højesteretsdommen af 1861 er saa afgørende, som den højtærede Finansminister synes at mene, — saa meget er i alt Fald